

8STE JAARGANG, NR. 147
8 NOVEMBER 2010

IN DIT NUMMER:

1 **NIUWSBERICHTEN**

5 **BOEKBESPREKING**

6 **PLATENRECENSIES**

Peter Beets, Saxvibes,
Ben Sluijs/Erik Vermeulen,
Chris Joris, Julie LaMontagne,
Tommy Flanagan, Al Cohn,
Roberto Magris, Benny Golson,
Simon Nabotov e.a.

10 **CONCERTVERSLAGEN**

Jason Moran en Roberto Fonseca.

EN **VERDER:**

13 Muziek in Bedrijf (H. van Eeden)

JAZZFLITS 148

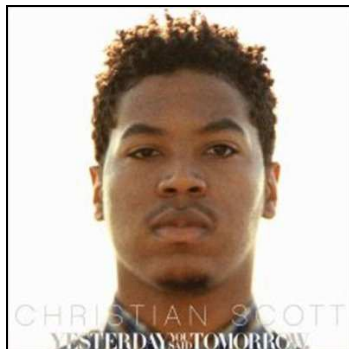
staat 29 november op

<http://www.jazzflits.nl>

NIUWSSELECTIE

Winnaar Edison Jazz Nationaal.

Winnaar Edison Jazz Internationaal.

Winnaar Edison Jazz Vocaal.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

EDISON NATIONAAL VOOR PETER BEETS EN HET JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW

Pianist Peter Beets en het Jazz Orchestra of the Concertgebouw krijgen dit jaar de Edison Jazz Nationaal voor hun album 'Blues for the Date'. Met zijn album 'Yesterday You Said Tomorrow' sleept trompettist Christian Scott de Edison Jazz Internationaal in de wacht. De prijzen worden op 11 november in het Muziekgebouw Frits Philips te Eindhoven uitgereikt.

Volgens de vakjury dreigt het Jazz Orchestra of the Concertgebouw 'te groot te worden voor Nederland'. Ook Peter Beets wordt geprezen: "Zijn composities zijn verfrissend, de arrangementen smaakvol en zijn solistische bijdragen goed gedoseerd en van een verpletterende schoonheid en virtuositeit." Christian Scott vat op zijn winnende album 'de jazzgeschiedenis van de afgelopen veertig jaar op ongekennde wijze samen', aldus de vakjury. "Zijn briljante kwintet speelt met grote inventiviteit en muzikale gretigheid. Scotts eigen geluid, composities en speeltrant maken dit album tot een van de meest eigenwijze releases van het afgelopen jaar." Scott kreeg zijn prijs al eind oktober van juryvoorzitter Vincent van Engelen, omdat hij op 11 november verhinderd is.

De Amerikaanse zanger José James ontvangt de Edison Jazz Vocaal voor 'For All We Know', het album dat hij samen met de Vlaamse pianist Jef Neve maakte. "Het belichaamt precies wat essentieel is in jazz en geïmproviseerde muziek, namelijk momentum", luidt het juryoordeel. En verder: "Om in een sessie van zes uur een aantal bekende standards op zo'n moeiteloos klinkende, maar uiterst melodieuze manier, een nieuwe emotionele lading te geven, is een topprestatie."

De Edison voor beste jazz-dvd gaat naar de Noorse regisseurs Bjørn Ola Bjørntoft en Lars A. Hellebust voor hun documentaire 'Jon & Jimmy', die handelt over de intensieve band tussen gitaristen Jon Larsen en Jimmy Rosenberg. 'Manoir De Ses Rêves', een boxset met opnames van gitarist Django Reinhardt uit 1934-1953, krijgt de Edison voor een Bijzondere Uitgave Van Historische Aard.

Diverse winnaars zullen 11 november met het Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza tijdens de uitreiking optreden.

NIEUWS

De Fransman Erik Truffaz presenteert zijn nieuwe cd tijdens C-mine jazz Genk. (foto: Lorenzo Valmontone)

Motives Festival wordt C-mine jazz Genk

Zes jaar lang wisten jazzmusici van naam, onder wie orkestleider Carla Bley en gitarist John Scofield, het jaarlijkse Motives Festival in Genk te vinden. Met ingang van dit jaar wordt het festival voortgezet onder de naam C-mine jazz Genk. Met een bredere programmering en in een ander gebouw: het C-mine Cultuurcentrum. Daar zullen op 12 en 13 november onder anderen saxofoniste Candy Dulfer, pianiste Geri Allen, het gelegenheidscollectief Palle Mikkelborg, Marilyn Mazur, Helen Davies & Mikkel Nordsoe, het Portico Quartet en trompettist Erik Truffaz op het podium staan. (www.cminejazz.com)

Brussels Jazz Orchestra in studio met Kenny Werner

Het Brussels Jazz Orchestra gaat in december in Gent cd-opnamen maken met pianist/componist Kenny Werner. Ze nemen materiaal op dat ze uitvoerden tijdens een engagement in New York. Daar speelde de combinatie van 25 tot en met 30 september in Dizzy Club Coca Cola in Jazz at Lincoln Center.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PLATEN

JAN MENU PRESENTEERT JAZZALBUM MET NEDERLANDSE LIEDJES

'The Dutch Songbook', zo heet het nieuwe album dat bari-ton saxofonist Jan Menu op 24 oktober in Porgy en Bess in Terneuzen presenteerde. De plaat bevat een collectie Nederlandse liedjes die volgens Menu zouden kunnen uitgroeien tot jazzstandards.

Menu liep al lange tijd met het idee rond, zo zegt hij 19 oktober in dagblad PZC. Zangeres Greetje Kauffeld en gitarist Peter Nieuwerf hielpen hem op weg: "Die kennen zoveel liedjes. We zaten veel samen in de auto en spraken uren over die muziek. Ik kende van veel stukken de jazzuitvoering maar zij wisten steeds waar die oorspronkelijk vandaan kwamen." Samen met pianist Jasper Stoffers maakte Menu een selectie uit materiaal van pakweg de laatste zestig jaar en schreef hij de jazzarrangementen. "Een van de belangrijkste elementen is dat de melodie overeind moet blijven zonder gezongen tekst. Daarnaast moet het harmonisch interessant zijn om over te improviseren. Belangrijk voor jazzmuziek." Onder meer 'De Veerpont' van Drs. P., 'Pappie loop toch niet zo snel' van Herman van Keeken, 'Wat een Dag' van Greetje Kauffeld, 'Wat voor weer zou het zijn in Den Haag?' van Conny Stuart en 'Het laatste geheim' van Spinvis werden opgenomen. Menu en Stoffers stonden daarvoor op 1 en 2 juli 2010 in de Fattoria Musica Recording Studio in Osnabrück. Samen met Clemens van der Feen (contrabas) en Hans van Oosterhout (drums). Het album 'The Dutch Songbook' duurt ongeveer vijftig minuten.

PRIJZEN

BRITSE MOBO AWARD 'BEST JAZZ ACT' VOOR FORMATIE EMPIRICAL

De Britse formatie Empirical heeft 20 oktober in Liverpool de MOBO Award in de categorie 'Best Jazz Act' gekregen. Een stuk van Empiricals laatste album 'Out'n'In' dingt mee naar een British Composer Award. Die wordt 30 november uitgereikt.

Voor de MOBO Award waren ook de pianisten Robert Glasper en Brad Mehldau, de formatie Phronesis en gitarist John McLaughlin genomineerd. Zij visten dus achter het net. De Awards worden jaarlijks in verschillende categorieën uitgereikt. MOBO staat voor Music Of Black Origin.

Winnaar Empirical kan dit jaar nog een prijs in de wacht slepen. Het stuk 'Dolphyus Morphyus' van Nathaniel Facey - de altsaxofonist van de groep - is genomineerd voor de British Composer Awards (categorie 'contemporary jazz composition'). Facey strijdt om de eer met orkestleider James Hamilton ('The Causeway Suite') en saxofonist Timothy Whitehead ('Colour Beginnings'). Het stuk 'The Causeway Suite' is te vinden op de gelijknamige cd van het James Hamilton Jazz Orchestra en 'Colour Beginnings' op het gelijknamige album van het Tim Whitehead Quartet. De winnaar krijgt zijn prijs eind volgende maand in Londen overhandigd.

Wilt u een kosteloos abonnement op JAZZFLITS?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com met als onderwerp 'abonnement'. U ontvangt dan twintig keer per jaar bericht als de nieuwe JAZZFLITS op onze website staat.

NIEUWS

Niet eerder uitgebrachte opnamen John Coltrane verschenen

Onder de titel 'The Unissued German Concerts' zijn op het label Rare Live Recordings nooit eerder uitgebrachte live-opnamen van het John Coltrane Quintet met saxofonist/fluitist Eric Dolphy uitgebracht. Het betreft opnamen die in 1961 werden gemaakt in Frankfurt (november), Stuttgart (november) en Berlijn (december). Alle muziek die van die concerten op band bewaard is gebleven, staat op de cd. De speelduur is bijna tachtig minuten. Saxofonist Coltrane is te horen met McCoy Tyner op piano, Reggie Workman op bas en Elvin Jones op drums. De muziek werd opgenomen van de radio en ter plekke door amateurs. Op de cd staan drie uitvoeringen van 'Impressions', twee van 'My Favorite Things' en een van 'Every Time We Say Goodbye'.

Wolfgang Dauner neemt nieuwe cd op in oude MPS-studio

Voor zijn nieuwe solo-album 'Tribute to the Past' heeft de Duitse pianist Wolfgang Dauner (74) opnamen gemaakt in de vermaarde HGBS Studio in Villingen. In deze studio in het Zwarte Woud werden tal van platen voor het MPS-label gemaakt, waaronder albums van violist Jean-Luc Ponty, trombonist Albert Mangelsdorff, pianist Oscar Peterson, trompettist Art Farmer en Dauner zelf. De afkorting MPS stond oorspronkelijk voor Musik Produktion Schwarzwald, maar later werd dat Most Perfect Sound.

Vlaamse Druivenstreek moet jazzregio worden

Enkele jazzliefhebbers in de Vlaamse Druivenstreek (Tervuren, Hoeilaart, Overijse) willen de regio een jazzimago aanmeten. Ze hebben hun krachten gebundeld in het initiatief Jazz met Pit. De streek biedt al onderdak aan het prestigieuze concours Jazz Hoeilaart. Jazz met Pit wil daar andere jazzactiviteiten aan toevoegen.

PRIJZEN VERVOLG

EDISON JAZZISM PUBLIEKSPRIJS VOOR ROB VAN DE WOUW

Trompettist Rob van de Wouw heeft de Edison Jazzism Publieksprijs in de wacht gesleept. Hij krijgt deze voor zijn album 'Tunnelvision'. Van de Wouw ontvangt de prijs op 11 november in Eindhoven. Het publiek kon via een website zijn stem uitbrengen voor de Jazzism Publieksprijs. Na een aantal ronden kwam de trompettist als publieksfavoriet uit de bus.

PODIA

De Duitse formatie The Bliss. (Persfoto)

ENSEMBLES UIT NEDERLAND EN ROERGBIED ONTMOETEN ELKAAR IN CONCERTREEKS

Zes Nederlandse en Duitse formaties (uit het Roergebied) ontmoeten elkaar in een concertreeks die de musici van 19 november tot en met 21 december langs negen Nederlandse en Duitse steden voert. Tijdens de elf concerten uit de reeks, NL-RUHR Music Kitchen getiteld, staan musici uit beide landen samen op het podium.

In Nederland spelen de dames en heren musici onder meer in Amsterdam, Rotterdam en Arnhem. Volgens de organisatoren, TryTone en het Muziek Centrum Nederland, staan bezoekers 'lekkernijen' te wachten 'die dampend heet worden opgediend.'

De volgende drie combinaties treden op: Celano-Baggiani Group (NL)/Niescier-Renken-Kracht-Thomé (D), Kristina Fuchs 'Im Röseligarte' (NL)/Marc Brenken/Christian Kappe Quartett (D) en Spinifex Tuba Band (NL)/The Bliss (D). De musici componeren en arrangeren tezamen en bereiden een gezamenlijk repertoire voor. NL-RUHR Music Kitchen vindt plaats in het kader van NL-RUHR, het platform voor de driehonderd culturele activiteiten in het Roergebied waarmee Nederland bijdraagt aan het Europese Culturele Hoofdstadjaar RUHR.2010. Muziek Centrum Nederland coördineerde de Music Kitchen ter stimulering van de uitwisseling van artiesten over de Nederlands/Duitse grens. TryTone werkt in NL-RUHR Music Kitchen samen met jazzwerkuhr, een organisatie die zich inzet voor de jazz in het Ruhrgebied. (www.nl-ruhr.de).

WWW.JAZZFLITS.NL

JAZZ OP PAPIER

MEER DAN KIJKBOEKEN

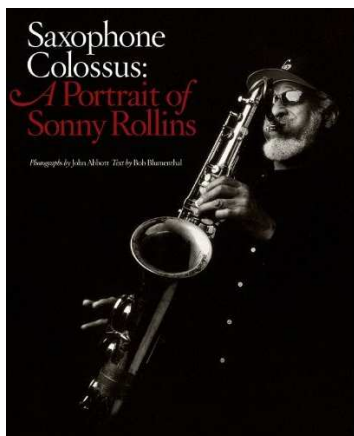
We Want Miles : Miles Davis vs. Jazz.

[s.l.] : Skira Rizzoli, 2010.

223 pag. ; 29x25 cm.

ISBN 978-0-8478-3528-7 geb.

Prijs 52,50 euro.

John Abbott (fotogr.), Bob Blumenthal (tekst). Saxophone Colossus : A Portrait of Sonny Rollins.

New York : Abrams, 2010.

160 pag. ; 27x23 cm.

ISBN 978-0-8109-9615-1

geb. met stofomslag.

Prijs 36,75 euro.

In de wereld van de jazz spreken we niet gauw over sterren. Maar heeft iemand die status bereikt, dan zullen we ook alles van hem weten, en vooral: zien. Zijn huis, de wijze waarop hij zijn vrije tijd doorbrengt, de kringen waarin hij zich beweegt, enzovoort. Dan komen er kijkboeken. Ze variëren van schitterende foto's van degenen die toegang hebben verkregen tot leven en werk achter de schermen tot bijeengegaaarde rommel van nietszeggende plaatjes voor pulpbladen. De stroom boeken over Frank Sinatra die na diens dood het licht zagen is er een voorbeeld van. In de jazz kun je de sterren tellen op de vingers van één hand: Louis, Chet, Diz ...

Het aantal is nu met twee toegenomen. Miles Davis was natuurlijk een geheide keus. De aanleiding was een tentoonstelling in Parijs en Montréal, 'We Want Miles'. De gelijkkluidende catalogus was oorspronkelijk dan ook in het Frans. Voor mij ligt nu de Engelse versie. Alle jazzfotografen van enige naam, van K. Abe tot Bob Willoughby, zijn met een of meer platen vertegenwoordigd, de meeste als spreads over een of twee pagina's. Daaronder ook twee Nederlanders: Anton Corbijn en Ed van der Elsen, de laatste met de drie foto's van Miles en Lester Young, precies zo afgedrukt als bij hun eerste publicatie in 1959.

In een boek als dit is de tekst meestal van ondergeschikt belang. In ons geval heeft de auteur, Franck Bergerot, een uitvoerig, doorwrocht verhaal bijgedragen, zowel over Miles' leven als over diens muziek. Hij steunt daarbij op eerdere uitgaven over Miles, en dat zijn er vele. Dat Bergerot zijn eigen opvattingen niet uit de weg gaat, dunkt mij een opmerking als "In many ways the 1960s quintet represents for the jazz of the past forty years what Louis Armstrong's Hot Five was to jazz in the preceding forty years." (pag. 131)

Toegevoegde waarde hebben de speciaal voor dit werk geschreven tussenstukken van zeven schrijvers, van George Avakian tot Mike Zwerin, die bepaalde episoden van dichtbij hebben meegemaakt. Daaronder een knappe observatie van Francis Marmande over Miles' schildersatelier. Qua vorm en inhoud een uiterst verzorgd boekwerk.

Van bescheidener omvang is een fotoboek over Sonny Rollins. Fotograaf John Abbott heeft hem zo'n twintig jaar gevolgd, thuis en 'op zijn werk'. Wel is, als aanzet tot deze uitgave, het merendeel van de opnamen uit 2008. Dat heeft een serie mooie portretten opgeleverd, deels in kleur, en deels geposeerd. Er zijn close ups van hoofd en hand, van de saxofoonkoffer en repertoirekladjes.

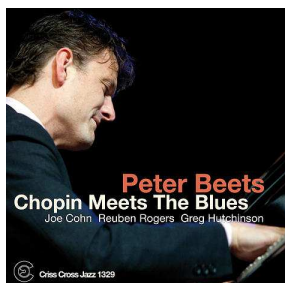
Daarnaast is ook hier de tekst van belang. Al eerder, in een fotoboek van Jacques Lowe, heeft auteur Bob Blumenthal blijk gegeven afgekloven onderwerpen vanuit een originele invalshoek te kunnen beschouwen en ook hier is hem dat gelukt.

'Saxophone Colossus' is een van Rollins' beroemdste platen (anno 1956) en gedachtig die titel is hij bij de indeling uitgegaan van elk der zeven stukken. Elk hoofdstuk behandelt één aspect van Rollins' spel. Zo is 'Strode Rode' de aanleiding tot een beschouwing over het begrip oorspronkelijke composities. Rollins gebruikte zowel volksliedjes, alsook de akkoorden van een bestaand stuk. Dit nummer is echter in vele opzichten nieuw, te beginnen bij de ritmiek van de eerste acht noten, allemaal dezelfde. Ten slotte verklaart de auteur de titel: Strode Hotel in Chicago was de plaats waar trompettist Freddie Webster, een vroege invloed op Miles Davis, in 1947 op dertigjarige leeftijd stierf. Een van diegenen die in de verste verte nooit de status van ster hebben bereikt.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

PETER BEETS QUARTET Chopin Meets the Blues Criss Cross 1329

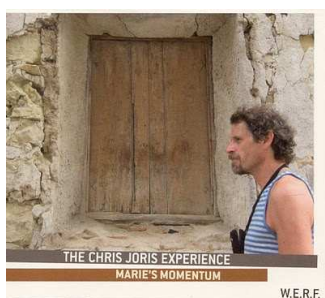
Van Chopin wordt wel beweerd, dat hij heel gevoelige muziek heeft geschreven. Dat zou je niet zeggen als je 'Chopin Meets the Blues', het nieuwe album van pianist Peter Beets, beluisterd. Beets voert daarop een aantal nocturnen en preludes van de Poolse componist uit. Strak en met een notenwaterval waar zijn vroegere grote voorbeeld Oscar Peterson een puntje aan had kunnen zuigen. Zo tovert hij op geheel eigen wijze de klassieke stukken in jazz om. Beets doet dat samen met bassist Reuben Rogers, drummer Greg Hutchinson en gitarist Joe Cohn. Laatstgenoemde is de zoon van saxofonist Al Cohn. Hij levert gitaarwerk dat er mag zijn. Cohns begeleiding en solo's doen je bij tijd en wijle de rest vergeten. De wijze waarop hij zich door het materiaal beweegt is zeer volwassen en weloverwogen. Je zou bijna uit het oog verliezen dat je een cd van Peter Beets draait. Dezelfde ervaring had ik overigens bij Beets' vorige cd voor Criss Cross: 'New Groove'. Ook op dat album is weldadig gitaarspel te horen.

"Peter Beets geeft op 'Chopin Meets the Blues' een uiterst aangename interpretatie van het werk van de Poolse componist."

Beets is collegiaal genoeg om zijn medemusici de ruimte te geven. Zo mag bassist Rogers een stuk introduceren en er royaal in soleren. De ruimte die de begeleiders krijgen geeft ze de gelegenheid om stukken op hun eigen wijze in te kleuren. Zo verwerft elk stuk op het album een eigen identiteit. Samen met zijn kwartet geeft Peter Beets op 'Chopin Meets the Blues' een uiterst aangename interpretatie van het werk van de klassieke componist.

Hessel Fluitman

THE CHRIS JORIS EXPERIENCE Marie's Momentum W.E.R.F.

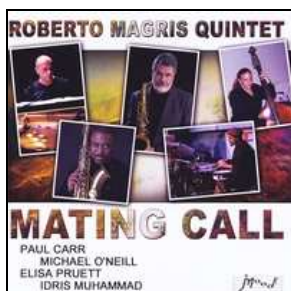

De Belgische slagwerker/componist Chris Joris heeft een staat van dienst die er mag wezen. Op zijn cv prijken namen als die van pianist Mal Waldron, tubaïst Bob Stewart en bassist Johnny Dyani. Ter herinnering aan de laatste maakte hij in 1991 de briljante cd 'Songs for Mbizo'. Sinds die tijd is hij verder gegaan in het vermengen van jazz en Afrikaanse muziek. Hij speelt zowel het drumstel als allerlei andere slagwerk, en componeert er lustig op los. Voor zijn nieuwste cd, 'Marie's Momentum', schreef hij een bont repertoire bijeen. Er zijn heerlijk groovende, Afrikaans aandoende stukken, zoals 'Insomnia' en 'Mulatina', bopachtige jazzstukjes zoals 'Green Thumb' en 'Isi Bop', een ballad ('4 Steps for Ivy'), een gedragen 6/8-wals (het titelstuk), en zelfs een bewerking van een lied van Mercedes Sosa ('Alfonsina Y El Mar', ingetogen vertolkt door de jonge zangeres Kimberly Dhondt). Gezamenlijk maken ze van 'Marie's Momentum' een album met veel genietbare momenten, maar met helaas weinig onderlinge samenhang. In de Afrikaanse stukken klopt een gepassioneerd hart, zoals we ook al weten van 'Songs for Mbizo', en de tweede bonustrack ('Serengeti Rain', met gast Eric Person op fluit) is een ontroerende afsluiter (helaas wreed afgebroken door een fade-out), maar de bopstukken zijn in vergelijking wat flets, en hoe mooi de vertolking van 'Alfonsina Y El Mar' ook moge zijn, de noodzaak ontbreekt een beetje. Dat is allemaal wat jammer, want als Joris zich had beperkt, had hij een kortere, maar veel sterkere plaat afgeleverd.

Herman te Loo

JULIE LAMONTAGNE TRIO**Now What****Justin Time**

Bekijk dit trio live in Canada; klik hier:
<http://bit.ly/cpxWqa>

ROBERTO MAGRIS QUINTET**Mating Call****Jmood**

Bekijk Roberto Magris; klik hier:
<http://bit.ly/b8DUU8>

VERVOLG CD-RECENSIES

In Nederland is ze nagenoeg onbekend maar in Canada is ze een gewaardeerd pianiste: Julie Lamontagne. Ze won in haar geboorteland een prijzenkast vol. Als ze een keer zou optreden in ons land dan zal dat beslist de moeite waard zijn.

'Now What' is haar tweede cd en hij bevat allemaal eigen composities. Lamontagne wordt begeleid door Dave Watts op bas en drummer Richard Irwin. Speciale gast is de New Yorkse saxofonist Donny McCaslin. Laatstgenoemde staat terecht bekend om zijn excellente solo's. In het tweede stuk: 'Lost In The Cycle' gaat hij direct vol gas! Hij doet qua intensiteit en energie sterk aan John Coltrane denken. Omdat hij niet op alle stukken meedoet, krijgt Lamontagne de volledige aandacht die ze verdient. De pianiste is klassiek geschoold maar soms neigt haar stijl naar progressieve richtingen zoals die van Esbjörn Svensson of Aaron Parks. Af en toe heeft ze ook iets weg van de Nederlandse pianist Jeroen van Vliet. Zoals gebruikelijk in dit soort settingen is naast de vlotte swingende stukken ook een ballad. In 'K.O.' soleert Lamontagne om en om met McCaslin. Tot een echt duel komt het niet en dus zijn er ook geen verliezers. Alles bij elkaar is de muziek sprankelend, dansend, bouwend op het stabiele fundament van het oeroude pianotrio.

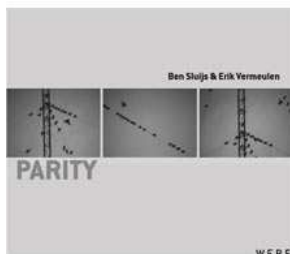
Peter J. Korten

In de jaren zestig vroeg ik eens aan pianist Cees Slinger waarom hij het 'Take Five'-motiefje van pianist Dave Brubeck als begeleiding gebruikte achter een solo in 'Competitive Challenge', een compositie van Boy Edgar in 5/4 op de langspeelplaat 'Now's the time'. "Ik wist zo gauw niets anders", verontschuldigde hij zich. Dat kan natuurlijk, zo ingeburgerd waren de oneven maatsoorten nog niet in die tijd. Het voorval schoot me te binnen tijdens het beluisteren van het openingsnummer van de cd 'Mating Call'. De Italiaanse pianist Roberto Magris en zijn vier Amerikaanse bandgenoten beginnen hun plaat met een compositie in 3/4- maat, in een medium tempo en met een zware drum. De solist speelt sopraansax. Als luisteraar ga je dan meteen zitten vergelijken met de eerste 'My Favorite Things'-opname van saxofonist John Coltrane uit 1960 op Atlantic. De musici op 'Optional Man', want zo heet het stuk, hoeven zich echter niet te verontschuldigen. Ze creëren iets nieuws en maken er een sterk stuk van.

En nu ik toch aan het associëren ben geslagen: John Coltrane maakte in november 1956 ook een album met als titel 'Mating Call', samen met pianist Tadd Dameron. Dameron en Coltrane speelden het titelnummer redelijk licht en vlot. Magris en zijn tenoristen Paul Carr en Michael O'Neill werken het titelstuk van hun cd heel anders uit: traag, gedragen en dreigend. Daarbij worden ze effectief bijgestaan door bassiste Elisa Pruett en slagwerker Idris Muhammad. De zwaar opgenomen bas van Pruett geeft dit nummer in hoge mate de donkere sfeer. Muhammad slaat gedurende de stukken zijn gedegen en soulvolle slag en geeft het geheel de stabiele basis waarop de beide saxofonisten en de pianist hun bijdragen kunnen schragen. Op het laatste nummer, 'Lonely Town' van Bernstein, is Roberto Magris solo te horen. Hoewel 'Mating Call' niet echt sensationeel is, is het een goede plaat: kalm, levend en integer.

Hessel Fluitman

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

BEN SLUIJS/ERIK VERMEULEN**Parity****W.E.R.F.**www.dewerf.be

Bekijk dit duo live in De Werf; klik hier:
<http://bit.ly/d6QPPT>

DENNIS REA**Views from the Chicheng Precipice****MoonJune**www.moonjune.com**VERVOLG CD-RECENSIES**

In 2001 maakten altsaxofonist Ben Sluijs en pianist Erik Vermeulen de wonderschone cd 'Stones' voor het label Jazz'halo. Het album deed het dermate goed dat W.E.R.F. onlangs besloot de uitverkochte plaat opnieuw uit te brengen. En na negen jaar ligt er nu ook eindelijk een opvolger in de winkel. De titel zegt heel veel over dit Belgische duo. 'Parity' betekent namelijk 'gelijkwaardigheid', en de twee dragen dat credo op overtuigende wijze uit. Een andere titel op deze cd is eveneens van toepassing op de heren: Dizzy Gillespie's 'Con Alma'. Dat betekent namelijk 'met ziel', en in de ingetogen muziek die ze maken zit heel veel van dat essentiële ingrediënt. Onder de schijnbare rust die ze uitstralen broeit heel veel, als gloeiende kooltjes onder een aslaag. Sluijs speelt daarbij subtiel met zijn minimale vibrato, waardoor zijn saxofoon soms als een accordeon klinkt in de zich langzaam ontvouwende melodieën. Vermeulen bedenkt spannende akkoordliggingen, die het midden houden tussen Bill Evans en Mal Waldron. Zo zorgen ze ervoor dat de standards op de cd klinken alsof ze zelf hebben bedacht (naast het Gillespie-stuk is dat ook nog 'Sweet and Lovely') en eigen stukken alsof het standards zijn (zoals 'Things Ain't What They Look'). Sluijs en Vermeulen hebben er een tijd over gedaan om deze plaat te maken (de opnamen stammen uit 2008 en 2010), maar het was het wachten waard. Hopelijk hoeven we niet weer negen jaar te wachten voor ze weer met een duo-album komen.

Herman te Loo

Wij vergeten nog wel eens dat voor de Amerikaanse westkust Azië veel dichterbij is dan Europa. Dat is zeker het geval voor gitarist Dennis Rea uit Seattle. Tussen 1989 en 1993 verbleef hij in China en Taiwan, en schreef er zelfs een boek over. Muzikaal heeft Azië een onuitwisbare indruk op hem gemaakt, en die vindt nu zijn weerslag in 'Views from the Chicheng Precipice'. Hij verzamelde een gezelschap oude vertrouwde muzikanten om zich heen (waaronder de gehele bezetting van zijn avant-rockband Moraine) alsmede een aantal nieuwe, onder wie de legendarische trombonist Stuart Dempster (die zijn sporen vooral in de hedendaagse gecomponeerde muziek verdiende). De muziek op het album is een intrigerend mengsel van traditionele Aziatische melodieën en structuren (met name uit China, Japan, Korea en Vietnam), hedendaagse kamermuziek, rock en improvisatie. Dat het Rea lukt om uit die elementen een coherent geheel te smeden, met respect voor traditie én gevoel voor experiment en avontuur, zegt heel veel over zijn kwaliteiten als componist. De albums die tot nu toe van hem verschenen op MoonJune (met Moraine en met het vrij improviserende rockcollectief Iron Kim Style) waren al uiterst boeiend, maar met 'Views from the Chicheng Precipice' graaft hij nog weer een stuk dieper. Alles klopt precies aan deze plaat. De traditionele klanken (mede afkomstig van Aziatische instrumenten zoals de Japanse bamboefluit shakuhachi of een Balinese gamelanset) worden nooit gemakzuchtig of goedkoop ingezet. De improvisaties zijn boeiend en snijden hout, zoals het klankkleurenspeel van Dempster en basklarinettist James DeJoie in 'Tangabata'. Als gitarist cijfert Rea zichzelf regelmatig weg, en zet hij zijn karakteristieke gitaargeluid in waar dit het meeste effect sorteert, en niet om solistisch te scoren. Ik zal niet snel het woord 'meesterwerk' in de mond nemen, maar ik zou het voor deze cd toch bijna willen inzetten.

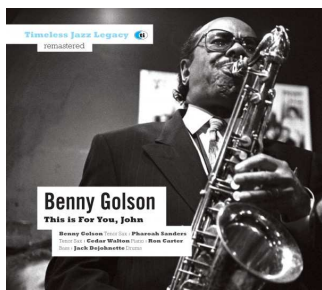
Herman te Loo

AL COHN Rifftide

TOMMY FLANAGAN Jazzpoet

BENNY GOLSON This is for You John

GEORGE ADAMS Live at Montmartre Timeless Jazz Legacy

(<http://www.challenge.nl/news/1286968043>)

De andere zes heruitgaven zijn:

Chet Baker

Mr. B,

Art Blakey

Album of the year,

Bill Evans

Brilliant,

Charlie Byrd Trio

I've got the world on a string,

Lou Donaldson Quartet

Forgotten man,

George Coleman

Amsterdam after dark.

VERVOLG CD-RECENSIES

Onder de naam Timeless Jazz Legacy is bij Challenge een serie albums van het Nederlandse label Timeless (opgericht in 1975) opnieuw uitgekomen. Internationaal verzorgt Challenge al enige tijd de distributie van Timeless. Contacten waren er dus al tussen Anne de Jong, oud-medewerker van Timeless en nu directeur van Challenge, en Ria Wigt, die bij Timeless de scepter zwaait. De Jong en Wigt kozen de mooiste muziek uit de catalogus van Timeless en die komt nu andermaal op de markt. Te beginnen met een worp van tien geremasterde cd's. Er zijn geen alternatieve 'takes' of achtergebleven opnamen bijgevoegd. Het zijn heruitgaven van de oorspronkelijke cd's.

Maar wel heruitgaven die een stuk beter klinken, zo bleek mij uit een vergelijking van de cd '**Rifftide**' van saxofonist **Al Cohn** met de oorspronkelijke cd. De geremasterde cd is helderder en directer van geluid. Alsof de muziek dichterbij is gehaald, alsof er een sluier is verwijderd. Het geluid is dieper en opener. De stukken op 'Rifftide' zijn op een enkeling na traditionals uit het grote Amerikaanse liederenreservoir. Al Cohn kan lezen en schrijven met dit repertoire en de stukken worden helder en duidelijk uitgewerkt. 'Speak Low' komt mooi uit de verf, 'Blue Monk' wordt verrassend fris gespeeld. Cohn wordt op deze cd door het oude Rein de Graaff trio begeleid. Met Rein de Graaff op piano, Koos Serieuse op bas en Eric Ineke op drums.

De cd '**Jazz Poet**' van pianist **Tommy Flanagan** is ook weer verkrijgbaar. Zijn fijnzinnige spel behoeft geen introductie meer. Deze New Yorkse opname van Flanagan - met George Mraz op bas en Kenny Washington op drums - verdient een eerste of hernieuwde kennismaking. De meeste composities op deze cd zijn bekend. Met zijn twee begeleiders laat Flanagan ze echter weer als nieuw klinken. Stukken als 'Raincheck', 'Caravan', 'St. Louis Blues' en 'Willow weep for me' worden prachtig neergezet. Dichterlijke jazz, zou je kunnen zeggen.

Heel wat steviger was de insteek op 'Live at Montmartre' van tensorsaxofonist George Adams en '**This is for you, John**' van tenorist **Benny Golson**. Op de laatstgenoemde cd spelen verder mee: Pharoah Sanders op tenor, Cedar Walton op piano, Ron Carter op bas en Jack DeJohnette op slagwerk. De opname is van 20 en 21 december 1983 en werd gemaakt in de Vanguard Studio in New York. Er wordt redelijk toegankelijk in de hardbop traditie gemusiceerd. Met mensen als Sanders en Walton in de gelederen, zou je geen interpretatie van de wat zoete evergreen 'Greensleeves' verwachten of van de Frans Lehar-compositie 'Vilia'. Ze komen echter overtuigend uit de verf. Verder wordt het album gevuld met Golson-originaals en Pharoah Sanders' 'Origin'.

George Adams' 'Live at Montmartre' werd op 4 en 5 april 1985 in het Jazzhus Montmartre in Kopenhagen op de band gezet. Met Adams op tenor, Don Pullen op piano, Cameron Brown op bas, Dannie Richmond op drums en verrassenderwijs John Scofield op gitaar. Als opening wordt het John Scofield thema 'I.J.' door Adams en Scofield unisono in noodtempo uitgewerkt, waarna de gitarist er het zijne aan toevoegt. De tenorist kan daarbij niet achterblijven en gooit zich vervolgens met eenzelfde fanatisme in de strijd. Cameron Brown lijkt wel de baas van het spul, zo luid en duidelijk komt hij door. Don Pullen soleert hier nog redelijk rustig. Pas later in de set gaat hij echt met clusters aan de gang. Dannie Richmond zorgt ervoor dat de boel niet stilvalt. Kortom, powerjazz van de bovenste plank.

Hessel Fluitman

SIMON NABATOV
Roundup
 Leo Records
 (www.leorecords.com)

SAXVIBES
It's All Right with Me
 Baileo

VERVOLG CD-RECENSIES

Op je vijftigste kijk je eens hoe je ervoor staat. Dat wil de titel 'Roundup' uitdrukken. Pianist Simon Nabatov stelde een topkwintet van getrouwen samen om het heuglijke feit te vieren: trombonist Nils Wogram, saxofonist Matthias Schubert, cellist Ernst Reijseger en drummer Tom Rainey. Het vijftal kent elkaar van haver tot gort, en stoeit heerlijk met een zevental composities van de hand van de leider. En daarin staat het een en ander genoteerd, maar is er ook voldoende ruimte voor improvisatie. Want de heren zijn meesters in het switchen tussen de ene en de andere discipline. Gezamenlijk zorgen ze voor bijzonder rijke muziek, die vol zit met haast ondraaglijke naar een climax aanzwellende melodieën en pakkende grooves. Maar ook met ontregelende momenten, waar schoonheid bruut wordt verstoord door knallende klankexploraties. Er is aangrijpende lyriek (die soms Leo Cuypers-achtige vormen aanneemt), instrumentale acrobatiek en pure verstillings waarbij ieder geluidje met spanning de aandacht vraagt om te horen waar het heen gaat. Het publiek in de Keulse Loft (waar het optreden vorig jaar werd opgenomen) moet een heerlijk avondje hebben gehad.

Herman te Loo

Een verrassende combinatie, deze nieuwe groep. In Saxvibes werken vibrafonist Frits Landesbergen, saxofonist Willem Hellbreker, bassist Jasper Somsen en slagwerker Haye Jellema samen. De muziek is zo mogelijk nog verrassender: de luie toon van Willem Hellbreker en het lenige spel van vibrafonist Landesbergen zijn een heerlijke combinatie. Voor het album 'It's All Right with Me' hebben de vier een aantal bekende stukken uit de jazzgeschiedenis geselecteerd, die uitgebreid worden geëta-leerd. Te beginnen met 'It's All Right with Me'. Deze compositie wordt normaliter in een opwindend snel tempo afgeraffeld. Zo niet hier. Hellbreker geeft in een rustig gespeelde uitvoering een sterke lezing. Het spel van de saxofonist maakt op deze plaat een frisse indruk. Elke keer weer krijg je het idee dat hij er echt zin in heeft. Op de cd staan verder stukken als 'Chelsea's Bridge' van Billy Strayhorn, 'Moment's Notice' van John Coltrane, 'This I dig of You' van Hank Mobley en 'I fall in love too easily' van Jule Styne. Ieder voor zich krijgen ze een zelfverzekerde uitvoering.

"Hellbreker en Landesbergen hebben geen lange verhalen nodig om hun zegje te doen. In vier à vijf minuten worden de stukken compleet neergezet."

De begeleiding en solo's van Frits Landesbergen staan als een huis. Datzelfde kan van de ritmetandem gezegd worden. Bassist Jasper Somsen lijkt plotseling wel overal tegelijk te spelen. Zijn toon is stabiel en strak. Voor het drumwerk van Haye Jellema geldt hetzelfde laken een pak. Hellbreker en Landesbergen hebben geen ellenlange verhalen nodig om hun zegje te doen. In vier à vijf minuten worden de stukken compleet neergezet. Een najaarsuitgave die het luisteren naar jazz zo aangenaam maken.

Hessel Fluitman

Wilt u een kosteloos abonnement op JAZZFLITS?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com met als onderwerp 'abonnement'. U ontvangt dan twintig keer per jaar bericht als de nieuwe JAZZFLITS op onze website staat.

CONCERTVERSLAGEN

JASON MORAN & THE BANDWAGON

Bezetting:

Jason Moran (p),
Tarus Mateen (b),
Nasheet Waits (d).

Datum en plaats:

29 oktober 2010,
LantarenVenster, Rotterdam.

Tarus Mateen: een massief fundament.

Sterdrummer Nasheet Waits.
(Foto's Joke Schot)

De Bandwagon van Jason Moran bestaat al weer tien jaar en het was het derde optreden van het trio in LantarenVenster. Toch leek het of band én publiek even moesten wennen aan elkaar en de nieuwe zaal, want na het eerste stuk volgde geen applaus. Toen het trio op bedrijfstemperatuur was gekomen, was het publiek enthousiaster geworden.

Moran heeft een geheel eigen opvatting over het pianotrio. Ten eerste werkt hij met Tarus Mateen op een elektrische bas.

Jason Moran: dit keer zonder hoed maar met muts.
(Foto: Joke Schot)

Mateen legde een kamerbreed, massief fundament van lage tonen terwijl hij rustig achterover op zijn stoel zat. En ten tweede werkt Moran met allerlei uiterst progressieve samples, van Jimmy Hendrix tot Fats Waller. Een bijzonder opvallend kenmerk van het concert was de verscheidenheid aan stijlen en tempi. Het eerste stuk opende als free-jazz maar mondde uit in up-tempo straight jazz. Jason Moran (dit keer zonder hoed maar met een muts) bewoog zich geheel vrij binnen zijn muziek en het drietal werkte heel precies samen. Diverse stukken waren afkomstig van hun laatste album 'Ten'.

Naast een uiterst gevoelige ballad, die overigens veel te kort duurde, was er ook een heel sterke compositie die gebaseerd was op een sample van een Senegalees Drum Choir. Het intensieve ritme werd door het trio overgenomen en aangevuld, maar zonder het 'origineel' te overheersen. Daarbij was het heel kunstig dat Moran de muziek gelijk met het einde van de minutenlange sample liet stoppen.

De bass-drum van Nasheet Waits klonk gelukkig veel beter dan die van Marcus Gilmore, de drummer van Vijay Iyer die de 15de oktober op dit podium speelde. De New Yorker speelde al vaker in ons land en blijkt iedere keer opnieuw een genadeloze sterdrummer. Moran liet ook nog even horen door wie hij beïnvloed is: 'Crepuscle with Nellie' van Thelonious Monk. Hij liet dit stuk voortvloeien uit een enorme lading decibellen, waarbij Waits zijn drumkit bijna in tweeën sloeg.

Peter J. Korten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

ROBERTO FONSECA

Bezetting:

Javier Zalba (fl, kl, sax),
Roberto Fonseca (p, keyb)
Danay Suarez (voc),
Omar González (b),
Ramsés Rodríguez (dr),
Joel Hierrezuelo (perc).

Datum:

30 oktober 2010,
LantarenVenster,
Rotterdam.

De pas 35-jarige Roberto Fonseca heeft ondanks zijn jonge leeftijd al een indrukwekkende carrière achter zich. Hij heeft onder andere samen met Ibrahim Ferrer gespeeld. Wie klassieke Cubaanse All Stars wil horen moet niet naar Fonseca komen. In het prachtige nieuwe Lantaren Venster nam Roberto Fonseca ons 30 oktober mee op een fantastische muzikale reis: van dromerige gepolijste Garbarek-melodieën naar noord-Afrikaanse mystiek, en via Amerikaanse Mingus-gekte en George Benson-melodieën naar, aan het einde van het concert, Cuba. Maar alles wat je hoorde was 100% Fonseca.

Robert Fonseca blikt naar rechts. (Foto: Rosaria Macri)

Vanaf de eerste noten bouwt Roberto Fonseca zijn feestje en zit hij vol in het concert. Fonseca is bekend door zijn percussieve pianostijl. Het samenspel tussen hem en meesterdrummer Ramses Rodriguez is ongelooflijk strak. Op You Tube staat een clip van Fonseca. Ik vroeg me af waarom hij zijn blik zo strak op rechts gericht houdt. Tijdens het concert kreeg ik het antwoord: daar stond Rodriguez opgesteld. Fonseca houdt tenminste 50% van de tijd zijn blik strak gericht op die van Rodriguez. Na afloop zei hij mij: "We fight constantly and we look each other in the eyes". De gezichtsuitdrukkingen die tussen het tweetal heen en weer schieten variëren van volstreekte 'crazyness' tot intense blijdschap en opperste verbazing. Rodriguez kan zich in ieder opzicht meten met de virtuoze Fonseca. Hij houdt het tempo strak vast tijdens de knetterende syncopische solo's van Fonseca. Bij de meer subtiele solo's lijkt hij op een chefkok die met brushes een muzikaal recept bereidt voor een viersterren restaurant. Fonseca en Rodriguez vormen een ritmische twee eenheid waar je alleen maar in stijgende verbazing naar kon kijken. Als je een idee wilt krijgen van die twee eenheid luister dan naar 'Se Te Va La Vida' op het album 'Live in Marciac'.

De derde virtuoos op het podium was Javier Zalba die tijdens het concert liet zien dat het hem niets uitmaakt of hij nu een dwarsfluit, klarinet, alt- of sopraansaxofoon bespeelt.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Zalba speelde een prachtige solo op zijn klarinet tijdens een Cubaans wiegelied, waarbij Fonseca als een wolf in het bos over zijn Steinway kroop. Bij dit nummer wordt ook duidelijk dat de akoestiek van het nieuwe Lantaren Venster erg goed is.

Roberto Fonseca in de foyer van het nieuwe LantarenVenster.
(Foto: Joke Schot)

Roberto Fonseca op de bühne. (Foto: Rosaria Macri)

Omar González (contrabas) en Joel Hierrezuelo (percussie) speelden vooral ten dienste van het totale geluid. Drie virtuozen laten immers niet veel ruimte meer over. Bij twee nummers trad ook zangeres Danay Suarez op, een charmante soepel bewegende zangeres die zichtbaar geïntimideerd en onwennig op het podium stond. Volgens Fonseca was ze niet zijn vriendin maar ze was ook niet echt een goed ingewerkt bandlid.

Een van de meest waanzinnige Fonseca solo's was tijdens zijn compositie genaamd 'Lo Que Me Hace Viver', die op het mooie album Akokan staat. Zijn linkerhand houdt zich bezig met een boogiewoogie-achtige groove. Zijn rechterhand bouwt hierop een waanzinnig ritmisch melodisch feestje. Je kunt je alleen maar afvragen hoe de twee hersenhelften zo eigenzinnig hun gang kunnen gaan. Tijdens dit nummer keek Fonseca overigens voortdurend naar boven. Waarschijnlijk in gesprek met Ferrer? Zijn solo's en gezicht vertellen een verhaal. Een verhaal met een begin, midden en een eind.

Harm Tiddens

ingezonden mededeling

5 Dutch Days met Nederlandse jazz in New York

Pianiste/zangeres Heleen Schuttevaer zoekt contact met musici die op 19, 20 en 21 november in New York werken, studeren of anderszins verblijven. Zij stelt een muzikaal programma samen bij de tentoonstelling Delft Blues in de Holland Tunnel Gallery in de hippe wijk Williamsburg, Brooklyn. Dit evenement maakt deel uit van de 5 Dutch Days die jaarlijks in New York plaatsvinden. Nederlandse, New Yorkse en internationale professionele musici kunnen zich melden voor informele (onbezoldigde) optredens met Heleen en gastmusici. Ook is het mogelijk een eigen presentatie te verzorgen. Voor een presentatievoorstel is de voorwaarde dat er tenminste een Nederlandse muzikant bij betrokken is. Voor meer informatie mail heleens@hetnet.nl of kijk op www.5dutchdaysnyc.org of op www.hollandtunnelgallery.com.

FESTIVALS

Eric Vloeimans. (Foto: Joke Schot)

DUTCH JAZZ & WORLD MEETING
Melkweg, Sugarfactory, Amsterdam
2 en 3 december
www.melkweg.nl

Met onder anderen: Benjamin Herman Quartet, Izaline Calister, The Ploctones, **Eric Vloeimans'** Gatecrash en Amsterdam Klezmer Band.

Tijdens de Meeting presenteren in totaal 31 Nederlandse jazz- en wereldmuziekacts zich aan publiek en aan internationale en nationale muziekprofessionals.

dOeK FESTIVAL #9
Bimhuis, Amsterdam
4 december
www.bimhuis.nl

Met: Available Jelly, The Ambush Party, Wollo's World, The Gap en The Thing.

OVERLEDEN

Marion Brown, 18 oktober 2010 (79)
 Altsaxofonist Marion Brown was een sleutelfiguur in de free jazz. Hij speelde zich midden jaren zestig in de kijker via het album 'Ascension' van John Coltrane. Brown werkte in die tijd ook met saxofonist Archie Shepp en orkestleider Sun Ra. Hij maakte onder meer platen voor ESP-Disk, ECM en Impulse! Zijn eerste plaat was 'Three for Shepp', in navolging van Shepps eigen 'Four for Trane'.

Harvey Phillips, 20 oktober 2010 (81)

Tubaïst Harvey Phillips stond bekend als 'de Paganini van de tuba'. Hij speelde veel klassiek, maar is bijvoorbeeld ook te horen op Gil Evans' platen als 'New Bottle Old Wine' en 'Into the Hot'.

SPECIAL

'MUSICI KUNNEN PRODUCTEN EN DIENSTEN EEN IMAGO VERSCHAFFEN'

Musici die bij bedrijven aankloppen voor sponsoring moeten een imago of een gevoel te bieden hebben. Een imago of gevoel dat aan het gesponsorde product kan worden gekoppeld, zodat dit zich kan onderscheiden van vergelijkbare producten. Dat was de kernboodschap tijdens het Muziekcafé 'Muziek in bedrijf' op 27 oktober in het Muziek Centrum Nederland in Amsterdam.

"Het is echt puur toeval dat er zoveel aantrekkelijke jonge vrouwen in het Amsterdam Sinfonietta zitten", bezwoer zakelijk leider Joost Westerveld in antwoord op een vraag of zijn orkest daar soms op selecteerde. Maar hij moest toegeven dat je het slechter kon treffen bij het werven van sponsors. Westerveld was een van de ervaringsdeskundigen die in Amsterdam hun verhaal kwamen doen over sponsoring door het bedrijfsleven. De belangrijkste spreker was Frank van den Wall Bake. Hoewel hij zich heeft gespecialiseerd in sportsponsoring - hij bracht onder meer verzekeraar/bankier Aegon en voetbalclub Ajax samen - had hij toch een aantal interessante lessen voor de muzieksector. Die sector heeft volgens hem nog een lange weg te gaan. Muziek sponsoring staat in de kinderschoenen.

"Heineken verkoopt geen bier, maar sfeer", doceerde de sportdeskundige. Iedereen kan vandaag de dag een product maken of dienst leveren. Daarmee onderscheid je je als bedrijf niet meer. Wel met de sfeer er omheen. En juist daar liggen de kansen voor musici die voor sponsoring bij het bedrijfsleven aankloppen. Zij kunnen producten en diensten een imago verschaffen, aldus Van den Wall Bake.

Het bedrijfsleven wil 'onderscheidende vormen van communicatie', vervolgde Van den Wall Bake in het jargon van zijn vak. "Past een medium hierin en is het nog niet geclaimd door een concurrent, dan ben je interessant." Of en voor wie je interessant bent, moet je als musicus zelf onderzoeken. Ga daarbij vooral doordacht te werk, adviseerde de marketingdeskundige met klem. "Bedenk waar de markt om vraagt." Neem Aegon en Ajax, zo spiegelde hij zijn gehoor voor. Aegon wil graag een bedrijf voor iedereen zijn en zijn vleugels uitslaan naar het buitenland. Zo kwam het bij Ajax terecht. Voetbal is een sport voor de massa en de naam Ajax opent in het buitenland nog steeds veel deuren die voor anderen gesloten blijven.

Als musicus (maar hetzelfde geldt ook voor een sector ('de jazz') of een podium) ben je voor een merk interessant als jouw imago op de juiste manier dat merk versterkt. Als jouw naam aan het merk een bepaald gevoel of een bepaalde sfeer weet te geven. Je moet als het ware een deel van de verpakking van het product worden. De kracht van je imago bepaalt je prijs op de sponsormarkt, vertelde Van den Wall Bake. Hoe sterker en bruikbaar het imago, hoe hoger de sponsorbijdrage. Overigens zijn niet alleen grote bedrijven potentiële sponsors. De bakker om de hoek wil misschien ook best een muziekmiddag sponsoren, zo mijmerde hij.

Volgens Van den Wall Bake is het van het grootste belang je te verdiepen in het bedrijf dat je benadert en belangstelling voor het product te tonen. Hoe het niet moet, vertelde Tom van der Werf, marketingconsultant van Converse All Stars Benelux.

...vervolg op de volgende pagina

NIEUWS

Jubileumprogramma met beste stukken I Comperi

Het negenkoppige jazzensemble I Comperi viert het 25-jarig bestaan vanaf 28 november met het speciale programma 'MANGIARE!'. "Een smakelijke feestdis met als hoofdingrediënten muziek en film", aldus het ensemble. Tot 8 juni volgend jaar worden de 'lekkerste gerechten' uit 25 jaar I Comperi in 'MANGIARE!' opgediend. Delen uit onder meer de producties 'Gluteus Maximus' (1984) en 'AIDA' (2002) zijn van nieuwe arrangementen voorzien. Speciaal voor dit feestelijke programma heeft leider/saxofonist Bo van de Graaf ook nieuwe composities geschreven.

Mahogany Hall heeft nieuwe voorzitter

Willem Hooijberg wordt de nieuwe voorzitter van jazzclub Mahogany Hall in Edam. Hij kreeg de voorzittershamer op 21 oktober uit handen van zijn voorganger Gerard van der Horst. Hij vertrok na 28 jaar bestuurslidmaatschap.

ingezonden mededeling

NEDERLAND SCHREEUWT OM CULTUUR!

De aangekondigde bezuinigingen op kunst en cultuur zijn voor de kunst- en cultuurinstellingen reden om in actie te komen.

NEDERLAND SCHREEUWT OM CULTUUR!

bundelt en ondersteunt de initiatieven zodat de stemmen van alle Nederlanders die kunst en cultuur belangrijk vinden luid en duidelijk te horen zijn.

NEDERLAND SCHREEUWT OM CULTUUR!

houdt een grote landelijke publieksmanifestatie op zaterdag 20 november. Op maandag 22 november laten artiesten en FNV KIEM van zich horen in de Heineken Music Hall.

NEDERLAND SCHREEUWT OM CULTUUR!

is een initiatief van de Nederlandse Associatie voor Podiumkunsten (NAPK), de Vereniging voor Schouwburg- en Concertgebouwdirecties (VSCD), Kunsten '92, de Nederlandse Museumvereniging (NMV) en FNV KIEM.

(www.nederlandschreeuwtomcultuur.nl)

VERVOLG SPECIAL

De schoenenverkoper is als sponsor actief in de popmuziek. Regelmatig krijgt Converse sponsorverzoeken van groepen die op de bijgesloten foto's met schoeisel van een concurrerend merk poseren. "Die gaan meteen in de prullenmand."

"Werk gericht", adviseerde Van de Wall Bake vervolgens. Zo maar een bedrijf opbellen en vragen naar de marketingmanager, heeft geen enkele zin. Je moet via een bekende zien binnen te komen. Daarom is het ook zo belangrijk om te netwerken. Netwerken is inderdaad van het allergrootste belang, beaamde Joost Westerveld. Hij vertelde iets over de wijze waarop zijn orkest geldschietters binnenhaalt. Amsterdam Sinfonietta is een kamerorkest met een vaste bezetting van 22 strijkers. Het heeft een breed repertoire en maakt ieder jaar een tournee met een populaire artiest. Volgens Westerveld is de sponsoring van klassieke muziek een ander verhaal dan de sponsoring van sport. Naamsbekendheid is een ondergeschikte factor. Bedrijven trekken de portemonnee vooral met het oog op relatiemarketing. Randstad, dat tien jaar de hoofdsponsor was, nodigde overal in het land relaties uit bij concerten. Omdat Amsterdam Sinfonietta geen vaste thuisbasis heeft, was dat mogelijk. Het leggen van de juiste contacten is cruciaal bij het zoeken van klassieke sponsors. Je moet iemand van een bedrijf zien te vinden die iets met klassieke muziek heeft. En je moet geduld hebben, heeft Westerveld ervaren. Vaak komt er pas na jaren iets concreets uit een contact. Bijvoorbeeld op een moment dat een begunstiger wordt gezocht voor een specifiek project.

Van den Wall Bake bracht ook naar voren dat het verstandig is om te bedenken wat je sponsor voor jou kan doen. "Gebruik de kennis en kunde van het bedrijf." Daar had Westerveld een mooi voorbeeld van. De posters van Amsterdam Sinfonietta worden namelijk ontworpen door een sponsor. Die heeft daarbij alle artistieke vrijheid. Het mes snijdt aan twee kanten. Het orkest heeft gratis aantrekkelijke posters en de ontwerper kan met vooruitstrevende posters een visitekaartje voor zijn bedrijf afgeven.

Westerveld benadrukte dat een sponsor natuurlijk een tegenprestatie mag verwachten, maar dat je als musicus wel jezelf moet blijven. Soms levert dat spanning op. Amsterdam Sinfonietta doet ook commerciële concerten voor bedrijven en krijgt dan niet zelden vooraf een lijstje met verzoeknummers toegestuurd...

Op dit moment richt Amsterdam Sinfonietta zijn pijlen vooral op particulieren. Dat biedt volgens de zakelijk leider de meeste kansen in deze tijden van economische crisis. Speciaal voor de vrienden en begunstigers doet het orkest jaarlijks een aantal begunstigerconcerten. Nieuw is de Club van 100, waar men door betaling van jaarlijks 1.000 euro lid van kan worden. De leden zien elkaar een paar keer per jaar. En het mooie is, aldus Westerveld: "Begunstigers trekken weer nieuwe begunstigers aan."

Overigens, dat Amsterdam Sinfonietta zo aantrekkelijk oogt is niet geheel toevallig. Op kosten van de oude hoofdsponsor Randstad ontwierp couturier Mart Visser de kleding van het orkest. Voor ieder orkestlid apart. De kleding is zo persoonlijk dat de sterke punten van ieders uiterlijk worden geaccentueerd en de zwakke verbloemd. Het is maar dat u het weet!

Hans van Eeden

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DE BESTE TRACKS VAN OSCAR PETERSON

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton voor zijn wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC Radio 3.

DE BESTE TRACKS:

The Honeydripper

Album: Night Train

Label: Verve

Montreux Blues

Album: Trumpet Kings at Montreux 1975

Label: Pablo

Sweet Lorraine

Album: Piano Power

Label: Proper

Fine and Dandy

Album:

The Complete JATP 1944-1949

(Oscar Peterson, Ray Brown)

Label: Verve

On The Alamo

Album:

The Duo: Historic Early Duo Sessions

(Oscar Peterson, Ray Brown)

Label: Ocium

How About You

I'll Never Be The Same

My Romance

Album: A Jazz Odyssey

Label: Verve

Someone to Watch Over Me

Album: Oscar Peterson/Ella Fitzgerald

JATP Lausanne 1953

Label: TCB Swiss Radio Days

Teach Me Tonight

Album:

How Long Has This Been Going On

(Sarah Vaughan)

Label: Pablo

East of The Sun

Album: Billie Holiday Sings Standards

Label: Verve

Blues For Big Scotia

Album: Live at CBC Studios 1960

Label: Just a Memory

Cake Walk

Album: BBC Jazz Legends

Label: BBC

Blues Etude

Album: Last Call at the Blue Note

Label: Telarc

Alyn Shipton laat op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 1 november 2010

1. Houston Person

Moment To Moment

(HighNote)

2. The Marsalis Family

Music Redeems

(Marsalis)

3. Denise Donatelli

When Lights Are Low

(Savant)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

VARIA

Hazmat Modine, een achtkoppig collectief uit New York, speelde 24 oktober in het nieuwe LantarenVenster in Rotterdam. Hun muziek is een mix van vroege blues, swing, Balkan, Klezmer, New Orleans R&B, Jamaicaanse rocksteady en rock & roll. In de bezetting zitten, een gitaar een tuba, een saxofoon, een trompet en twee mondharmonicaspelers. Die twee musici (Wade Schuman en Bill Barrett) legde Joke Schot tijdens het optreden op de gevoelige plaat vast.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/ hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan

behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin, en aan de website www.twitter.com/jazzflits. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS**-logo is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**